

OLOV SVEDELID

Gift med en skugga

OLOV SVEDELID

Gift med en skugga

Olov Svedelid

Gift med en skugga

SAGA Egmont

Gift med en skugga

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1981, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726411720

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1

Varför var allting så dimmigt? Underligt ... Viveka kunde urskilja att något rörde sig inne i dimman, något vitt i det grå och töckniga. En sval hand på hennes panna och en låg kvinnoröst:

— Hur känns det nu?

Varför skulle något kännas?

Varför lade någon en hand på hennes panna? Att hon kunde vara så torr i munnen! Hon svalde och svalde, men strupen vägrade att släppa ifrån sig ett ord.

— Ta det lugnt. Ansträng dig inte.

Hon blinkade hårt och lite av dimman började lösas upp och fick fastare konturer. Ett stort fönster med spröjsar på gammaldags vis. Hon kunde inte se någon natur utanför, bara en vattnigt blå himmel och drivande vita moln. Ett stort värmeelement under den breda fönsterplattan. Lugna blå väggar utan dekorationer, en stol vid fotändan av sängen, ett litet bord bredvid sängen med diverse skålar och glas och ... Besynnerlig säng förresten. Nedre gaveln var upphöjd i en gul järnkonstruktion som såg ut som en båge. Hon kände inte igen sig alls.

— Var ... var är jag? mumlade hon hest.

— Du är på Aurorahemmet.

Det sa henne ingenting. Vad var det för hem som hette Aurora? Hade hon aldrig hört talas om. Nu kunde hon urskilja kvinnan vid kanten av sängen. I femtioårsåldern och med lugna, moderliga ögon och tillbakastruket, gråsprängt hår. Hon bar en vit rock som det skrek sjukhus om.

— Är det en anstalt?

Sköterskan log.

— Det är ett sjukhus i Saltsjöbaden.

— Saltsjöbaden? Är inte det utanför Stockholm?

— Jo.

— Men jag trodde ... Var jag inte i Köpenhamn?

Viveka vätte sina torra läppar med tungan och såg ängsligt på sköterskan, som om hon var rädd för svaret.

— Du har varit i Köpenhamn, men du flögs hem till Stockholm.

— Varför det?

— Jag ska gå och hämta doktor Moberg. Du är hans patient. Vill du ha något att dricka?

Viveka nickade och sköterskan förde ett glas vatten till hennes mun. Hon drack girigt det kalla vattnet. Så nickade sköterskan uppmuntrande till henne, gick ut ur rummet och stängde dörren om sig försiktigt.

Hon slogs av en plötslig skräckkänsla. Varför hade hon inte fått dricka själv? Var hon lam? Bävande befallde hon med vilja högerarmen att komma upp från den gråmönstrade filten och det var med oändlig lättnad hon kände att hon kunde röra armen och handen.

Hon kände på fingrarna och konstaterade att känslan fanns kvar och att ingenting var brutet.

Aurorahemmet? Hon var ensam i rummet och om det var enskilt rum betydde det att det måste vara ett privatsjukhus och säkert mycket dyrt. Svagt erinrade hon sig att det fanns en försäkring som täckte upp kostnaderna vid en olyckshändelse.

Viveka rynkade pannan. Alltså måste hon ha varit med om en olycka, men det var bara tomt när hon försökte minnas. Hon kom inte ihåg någonting över huvud taget.

— Roligt att se att du äntligen har vaknat. Det var på tiden.

Hon hade inte sett honom komma in. Han var omkring fyrtio och klädd i vit rock, alltså var detta doktor Moberg. Hon drog sig upp till halvsittande, men han hejdade henne genom att lägga handen mot hennes axel.

— Inga ansträngningar!

Samtidigt log han och det tog udden av förmaningen. Han såg ganska trevlig ut för att vara läkare. Lång och vad hon kunde begripa relativt smärt. Ett ljusst brunt hår som hon tyckte att han kunde ha klippt kortare, nu verkade det som om han ville verka ungdomligare än vad han var. Han hade för stor näsa för att se bra ut, men han utstrålade ett lugn och en tillförsikt som smittade av sig och hon kom på sig med att le tillbaka mot honom.

— Ja, jag heter alltså Gunnar Moberg och det är jag som ska se till att du blir bra igen.

— Viveka Dahlman, presenterade hon sig automatiskt, men tänkte genast, att det måste låta idiotiskt. Han visste naturligtvis om hennes namn eftersom hon var patient på sjukhuset.

Hans leende dog bort och ersattes av en fundersam min. Han gned sig på näsan och såg prövande på henne.

— Heter du verkligen Viveka Dahlman? frågade läkaren.

Vad menade han? Hon greps av en krypande känsla av oro. Hade de förväxlat henne med någon annan kvinna? Hade man tagit fel kort?

— Ja, mitt namn är Viveka Dahlman. Viveka Ulla Dahlman för att vara exakt.

— Tänk efter ordentligt, Viveka. Vad är ditt efternamn? Tänk efter riktigt riktigt noga.

Dahlman, Dahlman, Dahlman, det hade hon hetat i hela sitt liv. Född Dahlman, uppväxt Dahlman, levt som Dahlman ända tills ... Hennes mun öppnade sig till en oförstående grimas. Så tog hon sig för pannan och mumlade:

— Herregud! Jag är ju gift!

Hans leende återkom och det var som han sett någon göra ett cirkusnummer som han tyckte om.

— Skönt att du kom ihåg det. Allting ska nog vakna ska du se. Det var en otäck smäll, men jag tror att du kommer att repa dig väldigt fort. Dina fysiska prov som vi har tagit medan du har legat medvetlös visar utmärkta värden.

— Vad är det för smäll du talar om?

— Försök att minnas. Det är viktigt.

Viveka strök med handen över pannan som för att pressa fram upplysningar ur en motvillig hjärna, men där fanns bara en svart vägg när hon försökte erinra sig orsaken till att hon låg på ett sjukhus. Hon suckade och skakade på huvudet.

— Nåja, sa han, minns du inte så minns du inte.

Egentligen var det en banal historia. Du gick på Rådhusplatsen i Köpenhamn. Du hade just kommit upp från Ströget. Du blev påkörd av en bil och slungades i gatan och slog i skallen ordentligt.

En bil? Nej, den svarta väggen. Men Ströget ...

Ja, hon gick där och hon mådde inte bra. Det var magen som krånglade. Hon skulle någonstans ...

— Du togs in på ett danskt sjukhus, men när man kontaktade din mor talade hon om att du har en försäkring som täcker vistelse och vård på ett privatsjukhus och därför hamnade du här. Läkarna i Köpenhamn var säkra på att du skulle tåla transporten utan men. Ärligt talat har man platsbrist där också, likaväl som i Sverige.

— Vad var det för en bil som körde på mig?

— Det vet jag inte. En smitare. Bilen försvann med en rivstart och ingen skrev upp numret.

Hon glömde bilen igen för tanken som arbetade sig fram allt starkare i medvetandet. Hon var gift! Hon hade en äkta man! Hon hette Viveka Alexandersson!

— Var är min man? frågade hon.

— Han har varit här varenda dag sedan du kom hit.

— Är han här nu?

— Nej, men jag ska ringa honom och det dröjer inte lång stund förrän du har honom här. Men troligen hinner din mor hit först, hon brukar komma vid den här tiden.

— Hur länge har jag legat här egentligen?

— Det är den 3 september i dag. Du har varit hos oss i fem dagar nu. Jag ska hämta lite kaffe och ringa din man.

Viveka stirrade upp i det vitmålade taket. Fem dagar ... Medvetslös! Försiktigt kände hon på sitt huvud. Det var som hon trodde, där var bandage, men ansiktet var fritt. Hon klämde och tryckte, men kände ingen smärta.

Björn! Hon log när hon tänkte på honom. Ett sådant snöpligt slut det blivit på bröllopet, men nu när hon var bra igen så skulle allt bli som det var tänkt.

Mer och mer återkom minnet. De hade varit på ambassaden och vigt sig. Legationssekreteraren hade varit en värdig, äldre man som uppträtt som en präst och hon hade verkligen känt sig riktigt gift när han förklarat dem som äkta par.

Hade det inte regnat? Kanske inte precis regnat, men det hade duggat lätt och Björn hade viskat till henne: »Du har väl hört det gamla engelska ordspråket? Om det regnar på bröllopsdagen så blir det sol i äktenskapet. Och vi ska ha det soligt ...»

Hon kurade ihop sig i sängen och kände ett oändligt välbehag vid tanken på honom. Ett lite vekt, drömmande ansikte med intensivt gnistrande blå ögon, det blonda håret som en gloria över hans huvud, den låga, lite spinnande rösten, hans finlemmade kropp, hans välavvägda rörelser. En man att vara stolt över, en man att älska.

— Jag älskar dig! viskade hon rakt ut i luften och såg sig sedan snabbt om för att kontrollera att ingen hade hört henne.

Moberg kom in igen med en bricka. Han hade tagit med en termoskanna och två koppar och slog upp till dem båda. Konstigt att hon inte var hungrig efter att ha varit medvetlös så länge, bara törstig. Men när hon upptäckte små vita tejpbitar på armarna förstod hon att hon fått näringslösning via dropp.

— Berätta om dig själv, sa han. Förresten, jag hoppas du inte har något emot att vi säger du?

— Naturligtvis inte.

— Sjukhuset är gammalt, men vi försöker hänga med i tiden i alla fall. Låt höra nu då.

Hon tog sig automatiskt åt huvudet och kände sig dum när fingrarna bara nådde bandage.

— Jag vet inte vad jag ska säga ... Det är alltid så svårt att berätta om sig själv. Jag är trettiofem år fyllda och jag bor ensam i en liten lägenhet på Kungsholmen.

— Vad arbetar du med?

— Jag är tecknare på frilansbasis. Illustratör, noga räknat. Jag brukar illustrera en del böcker och har lite uppdrag för olika mindre tidningar.

— Är du bra?

Åter tog det öppna leendet bort udden av den näsvisa frågan. Hon måste svara ärligt:

— Så där. Jag jobbar ganska långsamt och jag är alldeles för grundlig av mig för att jobbet ska löna sig egentligen, men det jag gör blir rätt acceptabelt för förlagen. Om de inte begär mästestycken förstås.

Gunnar Moberg verkade nöjd med intervjun. Hon var klar och redig och sökte inte mer än naturligt efter orden. Hon förstod, att det var en professionell frågestund, men hon var tacksam för att han gjorde den informell och utan anteckningsblock eller bandspelare.

— Vad gjorde du i Köpenhamn? frågade han.

— Det var ett danskt förlag som gav mig i uppdrag att göra en serie teckningar om stans byggnader. Köpenhamns alltså. Ett långtidsjobb. Jag fick disponera en liten lägenhet på Prinsessgade och där har jag bott i ...

— Ja? Hur länge har du varit i Köpenhamn?

— Jag kom dit strax efter midsommar. Det blir drygt tre månader då.

Hon såg hungrigt på honom.

— Ringde du Björn?

Han nickade och skrattade lätt då han såg hennes min.

— Han blev själagläd. Han skulle komma så fort han kunde, det var bara ett telefonsamtal från England som han måste ta först. Han kommer säkert inte att hålla femtiogränsen.

De hade gått till d'Angleterre efter vigseln på ambassaden. Björn hade varit på ett strålande humör — och det var förstås alldeles naturligt — och han hade beställt en flaska champagne. Han hade sett henne djupt i ögonen då han skålade för deras gemensamma framtid och han hade tagit hennes hand och han hade lutat sig fram och kysst henne utan att bry sig om ifall någon såg på och ...

— Vad tänker du på?

— På min man.

Så skönt det var att säga de orden. Min man. Min äkta man. Min egen man. Min man som jag skulle leva tillsammans med ett helt långt lyckligt liv.

— Hur träffade du honom? Eller det kanske du inte vill berätta. Men jag är inte nyfiken rent privat, om du förstår vad jag menar. Hon såg på honom och hon förvånade sig över att hon inte hade det minsta emot att berätta alla hemligheter för honom. Viveka Dahlman, som alltid varit den skyggaste av flickor, den blygaste, den mest tillbakadragna. Och nu berättade hon om de mest intima

saker för en ren främling! Även om han var läkare var han ju också man och hon kände honom inte.

— Det var i slutet av augusti. En kväll var jag ute och åt som vanligt. Jag har inget emot att laga mat, men spisen i lägenheten var hopplös, så jag åt en enkel middag varje kväll på en liten restaurang i närheten av där jag bodde. När jag skulle gå hem var det en full karl som antastade mig.

Hon mindes med vämjelse hur vidrig han varit.

Vilket äckligt språk han använt. Den tunga, fräna spritdoften som kom ur munnen på honom. De fumliga, lystna händerna som sökte över hennes kropp ...

— Och sedan?

— Jag skrek på hjälp och då kom en man springande och stötte bort den där karin. Det var Björn som kom men det visste jag inte då. Jag var alldeles uppskakad och han hjälpte mig till min lägenhet och han pratade och var artig och snäll. Sen ringde han nästa dag och frågade hur det var med mig och om jag kanske ville ha sällskap till middagen på restaurangen för säkerhets skull.

— Du accepterade förstås.

Hon rodnade lite och kunde inte förstå varför hon gjorde det. Utan att svara nickade hon. Han hällde upp mer kaffe åt henne och hon drack eftertänksamt. Vilken tur att Björn hade dykt upp!

— Men du minns ju allting utom själva smällen och det är ganska vanligt att olyckshändelsen suddas ut.

Varför var hon ensam på Ströget? Javisst ja, de skulle ju träffas på SAS-hotellet Royal sedan. I smekmånadssviten ... Hon kunde inte hålla tillbaka ett leende och hon kände åter kinderna blossa till, men han låtsades som ingenting.

När champagnen var slut hade Björn tittat på klockan och kysst henne igen och sagt, att han var tvungen att gå upp på kontoret några minuter och ordna de sista papperen

före semestern. När han gått kände hon det där illamåendet.

— Vi skulle ha rest till Italien, sa hon. I Björns bil. En kombinerad bröllops- och affärsresa, men mest det första förstås. Björn hade några klienter att träffa i Milano.

Hon kände på huvudets bandage.

— När blir jag av med de här? Jag menar ... jag vill åka med Björn medan det ännu är något så när varmt i luften.

En fruktansvärd tanke slog henne och hon såg på honom.

— Ni har väl inte rakat av håret på mig? Jag är väl inte skallig?

— Var inte orolig. Du har allt ditt ljusa hår kvar. Jag undrar om du skulle kunna ...

En knackning på dörren och Moberg reste sig snabbt och öppnade. Viveka kurade förvåntansfullt ihop sig i sängen, men det var inte Björn utan hennes mor som trippade in på sitt karaktäristiska fladdriga sätt.

— Kära Viveka, så hemskt alltihop, vad bra att du är frisk, skönt att du är här, Köpenhamn är en förfärlig stad, det har jag alltid sagt.

— Jag lämnar er ensamma en stund, sa doktor Moberg. Vill ni mig något är det bara att ringa på klockan. Vill ni ha en kopp kaffe, fru Dahlman?

Vivekas mor såg förskräckt ut och tog sig för hjärtat.

— Ånej, jag tål inget kaffe, då knackar hjärtat som en trasig pump.

— Prat, mamma, du är stark som en häst, protesterade Viveka.

De blev ensamma och Aina Dahlman satte sig på stolen, log lite mekaniskt mot dottern och såg sig om i rummet.

— Jojo, så här ska man ha det när man blir sjuk. Mina njurar kollapsar nog snart, det känner jag på mig, jag har den där svedan, och då ska jag försöka komma in här.